

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **N. S.**, státní příslušnost X
v ČR bytem X,

zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2019, č. j. MV-50305-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 15. 2. 2019 č. j. OAM-43294-40/DP-2012, jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě s platností od 11. 8. 2010 do 10. 8. 2012. Dne 17. 7. 2012 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu (dále jen „žádost“) za účelem podnikání – účast v právnické osobě, k níž doložila také výpis z obchodního rejstříku společnosti ZUBRAY s.r.o., v němž byla uvedena jako jeden z jednatelů společnosti, smlouvu o výkonu funkce jednatele v uvedené společnosti a potvrzení o výši příjmu z této funkce. OAM rozhodnutím ze dne 28. 11. 2014, č. j. OAM-43294-18/DP-2012 (dále jen „původní prvostupňové rozhodnutí“) žádost zamítl, neboť na základě výsledku žalobkyně dospěl k závěru, že nevykonávala funkci jednatele, a tudíž neplnila účel pobytu. Původní prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 26. 2. 2018, č. j. MV-5462-4/SO-2015, jímž bylo shledáno nepřezkoumatelným, a věc byla vrácena OAM k novému projednání. V rámci nového projednání provedl OAM dne 19. 6. 2018 opětovně výslech žalobkyně, při němž bylo zjištěno, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu a nemá o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání ani zájem, chtěla by na území ČR pobývat za účelem zaměstnání. OAM znovu posoudil okolnosti případu a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti, jak bylo uvedeno výše. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.
3. Žalovaná při rozhodování o odvolání nevěšla na odvolací námitky žalobkyně, přisvědčila zjištěnému skutkovému stavu a právnímu posouzení OAM a konstatovala, že žalobkyně nenaplnňuje formální ani materiální podmínky pro udělení, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně navíc v odvolání ani skutečnost, že účel pobytu neplní, nijak nezpochybovala. Neztotožnila se s odvolací námitkou, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí není jasně definován důvod pro zamítnutí žádosti. K odvolací námitce ohledně přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí uvedla, že OAM nebyl povinen posoudit přiměřenost dopadů prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť mu zákon tuto povinnost v daném případě neukládá. Dodala, že žádné z práv zakotvených v Listině základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) nezakládá nárok cizinců na pobyt na území ČR.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v žalobě namítala, že v řízení předcházejícím vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla zvláště závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, přičemž tato pochybení byla takové intenzity, že jsou sama o sobě způsobila přivodit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
5. *První námitkou* namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tu spatřovala v porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když žalobou napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, a to zejména ve vztahu k jeho přiměřenosti. K tomu uvedla, že OAM ani žalovaná v rozporu se zásadou přiměřenosti neposuzovali otázku zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná (*pozn. soudu: žalobkyně v žalobě užívala obecné označení „správní orgán“, přičemž z jeho použití není patrné, zda jím označuje žalovaného, OAM nebo oba tyto správní orgány. Vzhledem k tomu, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí se s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení posuzují jako celek, soud tam, kde žalobkyně používá označení „správní orgán“, bude v popisu obsahu žaloby používat označení „žalovaná“*) pouze konstatoval, že nebude nepřiměřeně zasaheno do soukromého a rodinného života žalobkyně, resp. že není povinen tuto otázku zkoumat. Upozornila, že žije na území ČR již velice dlouhou dobu, sdílí společnou domácnost s manželem a dcerou, má zde

vytvořené zázemí, které postrádá na území domovského státu. Je tudíž potřebné, aby měla na území ČR stabilní pobyt. Žalobou napadené rozhodnutí proto představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Konstatovala, že žalovaná buďto nevzala vůbec v úvahu její vazby na území ČR, jichž si je vědoma, nebo je posoudila v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu dodala, že § 174a zákona o pobytu cizinců představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí a správní orgán je povinen vzít v úvahu všechny tyto faktory. Závěrem dodala, že v prvním stupni správního řízení netvrdila negativní následky zamítnutí žádosti do svého soukromého života, neboť nebyla seznámena s tím, že žádost bude zamítnuta, neměla tedy žádný důvod ani příležitost k tvrzení zásahu do soukromého a rodinného života.

6. Ve *druhé námitce* namítala, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3 správního řádu, neboť žalovaná nevycházela při posouzení žádosti ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala řádně jejích oprávněných zájmů a jí přijaté řešení neodpovídalo okolnostem případu.
7. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná k *první žalobní námitce* odkázala na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců se pro zhodnocení přiměřenosti uplatní pouze v případě, kdy tento zákon povinnost posuzovat přiměřenost prikazuje. Žádost byla zamítnuta podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž v takovém případě ze zákona nevyplývá povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života.
9. Dále uvedla, že jak OAM, tak sama žalovaná spolehlivě zjistily skutkový stav věci a posoudily jej v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Dodala, že žalobou napadené rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, bylo z něj zřejmé, z jakých podkladů při rozhodování vycházela, jakými úvahami se řídila a k jakým závěrům dospěla. Vypořádala se v něm řádně také se všemi odvolacími námitkami.
10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

11. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviskách. Soud nerozhodoval o důkazech, neboť je žalobkyně nenavrhovala.
12. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud z obsahu spisového materiálu zejména ověřil, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu, když sama do protokolu o výsledku ze dne 19. 6. 2018, č. j. OAM-43294-37/DP-2012 uvedla, že přibližně od roku 2012 neplní účel podnikání a nemá ani zájem o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání (viz str. 3 protokolu).
14. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
15. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na*

prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

16. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
17. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*
18. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
19. *První žalobní námitka, brojící proti nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a nedostatečnému posouzení přiměřenosti jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, není opodstatněná. Je tomu tak proto, že se povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců nevztahuje na všechna rozhodnutí podle tohoto zákona, nýbrž pouze na ta rozhodnutí, u nichž to zákon výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Ustanovení § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správními orgány povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá, zákonodárce tak činí až v odstavci druhém téhož ustanovení. V projednávané věci, v níž byl s ohledem na zjištěný skutkový stav aplikován § 37 odst. 1 b) zákona o pobytu cizinců, proto nebylo třeba posuzovat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a tohoto zákona, neboť zákon tuto povinnost neukládá (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 Azs 133/2016-38, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27 nebo ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33 a další). Soud pro úplnost uvádí, že skutečnost, že přiměřenost dopadů rozhodnutí správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, byla s účinností od 15. 8. 2017 vtělena přímo do znění tohoto zákona, a to do nového odstavce 3 ustanovení § 174a. Je pravdou, že judikatura Nejvyššího správního soudu (ve vztahu ke znění zákona o pobytu cizinců do 14.8.2017) připustila potřebnost úvahy o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince i v případě, že konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců takovou povinnost správnímu orgánu neukládá. Je tomu tak, ale jen tehdy, kdy cizinec již v průběhu správního řízení z relevantních důvodů tvrdí na základě konkrétních skutkových okolností porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, a tak tomu v projednávané věci nebylo. Sama žalobkyně v podané žalobě uvádí, že v řízení negativní následky zamítnutí žádosti do svého soukromého života netvrdila, neboť nevěděla, že bude její žádost zamítnuta a neměla tak důvod ani příležitost k takovému tvrzení. K tomu soud uvádí, že se jednalo v pořadí již o druhé zamítavé rozhodnutí správních orgánů, při kterém již byla žalobkyně zastoupena advokátem, a důvod pro zamítnutí žádosti se nezměnil. Žalobkyně totiž při opětovném výslechu znovu potvrdila skutečnost, že účel pobytu, o jehož prodloužení žádá, neplní. Proto pro ni nemohlo být druhé rozhodnutí správních orgánů o žádosti překvapivé. Žalobkyně tedy mohla případně uplatnit relevantní důvody na základě konkrétních skutkových okolností porušení čl. 8 Úmluvy před vydáním rozhodnutí, např. poté, kdy byla vyzvána k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí (výzva OAM ze dne*

22.6.2018, doručená zástupci žalobkyně dne 27.6.2018). Na výzvu ale žalobkyně nereagovala, zůstala nečinná a neučinila tak ani v podaném odvolání (blanketním ze dne 4.3.2019, po výzvě ze dne 6.3.2019 doplněném dne 15.3.2019), a soud podotýká, že se tak nestalo ani v žalobě. Obrana žalobkyně tak neobstojí.

20. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že OAM ani žalovaná nepochybili, když neposuzovali přiměřenost dopadů prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Vzhledem k tomu nemůže ani absence odůvodnění závěru o přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí založit nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ji správní orgány vůbec neposuzovaly. Nadto se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádala, mimo jiné, s obdobnou odvolací námitkou žalobkyně, když odůvodnila, z jakého důvodu nebyly správní orgány povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně zkoumat (str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí).

21. Soud neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani z jiných, žalobkyní tvrzených důvodů, neboť v něm žalovaná na odvolací námitky reagovala. Z jejího odůvodnění je totiž zřejmé, proč žalovaná na odvolací námitky nevěšla (str. 4 a 5), kdy je z něj patrné, že žalovaná přisvědčila zjištěnému skutkovému stavu a právnímu posouzení OAM, konstatovala, že žalobkyně nenaplnuje formální ani materiální podmínky pro udělení, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně navíc v odvolání ani skutečnost, že účel pobytu neplní, nijak nezpochybňovala. Žalovaná se neztotožnila s odvolací námitkou, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí není jasně definován důvod pro zamítnutí žádosti. K odvolací námitce ohledně přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí uvedla, že OAM nebyl povinen posoudit přiměřenost dopadů prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť mu zákon tuto povinnost v daném případě neukládá. Dodala, že žádné z práv zakotvených v Listině základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) nezakládá nárok cizinců na pobyt na území ČR. Soud shledává takové odůvodnění rozhodnutí správního orgánu souladným s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“*. Námitku jeho nepřezkoumatelnosti proto odmítl.

21. Důvodná není ani *druhá žalobní námitka*, v níž žalobkyně tvrdila porušení § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil skutkový stav tak, jak byl účastníky řízení tvrzen, a dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností v rozsahu nezbytném pro posouzení věci ve smyslu ust. § 2 a § 3 správního řádu, a posoudily jej v souladu se zákonem. Nadto je třeba uvést, že žalobkyně ani konkrétně neuvedla, v čem žalovaná nevycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci, resp. v jakém směru stav věci spolehlivě nezjistila. Stejně tak žalobkyně nespecifikovala, v čem žalovanou přijaté řešení neodpovídalo okolnostem případu. Soud přitom nemůže za žalobkyni jednotlivé důvody jejího nesouhlasu domýšlet.
22. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci procesně úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 23. září 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu